

Arrest

nr. 184 972 van 31 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 1 september 2015 België is binnengekomen, diende op 3 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 21 oktober 2016 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 21 oktober 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 03/09/2015
Overdracht CGVS: 17/03/2016*

U werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 15 september 2016 van 09u02 u tot 12u47, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester X, loco meester X, was gedurende het hele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraakse staatsburger en een soennitische moslim van Arabische origine. U werd geboren in Bagdad (provincie Bagdad) op 20 november 1994. U groeide op in Bagdad in de wijk Baladiyat en heeft er gewoond tot uw vertrek uit Irak. U heeft onderwijs gevolgd tot het vijfde middelbaar, waarna u de school heeft moeten verlaten omdat u op de vlucht moest. De laatste drie jaren dat u in Irak woonde werkte u bovendien als verkoper in een kledingzaak.

Rond 2014 leerde u een zekere H. kennen die wel eens bij u in de buurt kwam. Daarna voegde u hem toe als contact op Facebook. Via H. leerde u ook M. kennen. Met jullie drieën raakten jullie geïnspireerd door een Indiaas concept om zelf een vereniging te stichten die vrede in Bagdad zou bevorderen. H. maakte een Facebookpagina aan en zo konden jullie de vereniging opstarten en aanhangers krijgen.

Jullie vereniging hield twee soorten activiteiten in. Enerzijds gingen jullie na aanslagen samen bidden en kaarsen branden. Dit deden jullie bijvoorbeeld naar aanleiding van het bloedbad bij kamp Speicher dat zich in juni 2014 voordeed. Anderzijds organiseerden jullie bijeenkomsten, met een dj, zogenaamde kleurenfestivals, waarvoor jullie tickets verkochten. Bij deze gelegenheden kregen alle deelnemers een soort waterpistolen waarmee ze met gekleurd water in het rond konden spuiten. Met de opbrengst van dit soort bijeenkomsten werden mensen in nood, zoals weeskinderen, gesteund.

Op 8 april 2015 organiseerden jullie voor de eerste keer met succes een dergelijke kleurenfestival. Op 19 juli 2015 werden u en uw twee vrienden echter alle drie opgebeld door onbekenden met de boodschap dat jullie beter jullie activiteiten zouden stopzetten en dat jullie in de plaats maar beter zouden gaan vechten. Hierna stapten u en uw twee vrienden naar verschillende politiekantoren maar de politie zei telkens dat ze jullie aanklacht niet konden aannemen bij gebrek aan bewijsmateriaal.

Op 25 juli 2015 nam u samen met een twaalfstal vrienden van de vereniging deel aan een activiteit. Samen gingen jullie bidden in de Abu Hanifa-moskee in het soennitische district Adhamiyah. Jullie groep bestond behalve uzelf voornamelijk uit sjiieten. De sjiieten baden op hun eigen sjiitische manier en u bad op de soennitische manier. Na afloop besliste een deel van de groep om samen te gaan lunchen. U en uw vriend H.A. gingen echter niet mee. De hele groep zou elkaar daarna weer vinden bij de sjiitische moskee Imam Musa Kazim in de wijk Kadimiyah.

Onderweg er naar toe werd u echter tegengehouden door ongeveer vier onbekenden die beweerden dat u leek op een gezochte persoon. Zij vroegen om uw identiteitskaart te mogen zien. Toen u weigerde die te geven werd u geslagen, waarna u een epilepsieaanval kreeg en het bewustzijn verloor. U had nog net kunnen zien hoe uw vriend H.A. de plaats was kunnen ontvluchten. U werd wakker in het ziekenhuis. Hier diende u klacht in tegen de onbekenden.

Op 29 juli heeft u Irak verlaten met de bus op weg naar Turkije, waar u op 15 augustus doorreisde richting Griekenland. Via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland heeft u België bereikt op 30 augustus 2015. U heeft er een asielaanvraag ingediend op 3 september 2015.

Met jullie vereniging hadden jullie een tweede kleurenfestival gepland voor 7 augustus 2015 maar die ging uiteindelijk door op een andere plaats dan gepland, enkele dagen nadien.

Op 20 juni 2016 vielen onbekenden 's avonds uw huis in Bagdad binnen en sloegen uw vader. Uw vader diende hierover achteraf klacht in. Sindsdien heeft uw gezin het ouderlijke huis verlaten en leven zij op verschillende adressen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag diende u volgende documenten in: uw identiteitskaart, de woonstkaart van uw vader, uw nationaliteitsbewijs, een fotokopie van de voedselrantsoenkaart van uw gezin. Verder ook nog een fotokopie voor de toestemming van het kleurenfestival voor augustus 2015, foto's en filmpjes van de georganiseerde activiteiten, de door de politie genoteerde klacht en een medisch attest in verband met het voorval op 25 juli 2015, en medische documenten uit Irak en België in verband met epilepsie. Ten slotte ook nog een klacht van de politie en de rechtbank naar aanleiding van de inval bij uw thuis.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in uw woonplaats in Bagdad vervolging vreest vanwege personen die het op u gemunt hadden omdat u één van de oprichters bent van een vereniging in Bagdad die de soennitische en de sjiitische gemeenschap dichter bij elkaar wilt brengen en die hiernaast liefdadigheidswerken steunt. U was hierbij bovendien in de kijker gelopen bij een bidgelegenheid waaraan u als één van de weinige soennieten deelnam.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst bevatten uw opeenvolgende verklaringen over het incident op 25 juli ongerijmdheden en vaagheden. Zo vertelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u was aangevallen toen u terugkeerde van een activiteit en in het gezelschap was van uw vriend H.A. (DVZ Vragenlijst 3.5). Bij het overlopen van de documenten op het CGVS, herhaalde u dat u op terugweg was van de activiteit en voegde u toe dat iedereen naar huis ging: "Toen iedereen naar huis ging, waren ik en een paar maten, wij bevonden ons buiten de moskee" (CGVS Gehoorverslag, p. 6). Wanneer u dan later in uw interview hierover in detail werd bevraagd, haalde u aan dat het incident zich in werkelijkheid had voorgedaan toen u op weg was van de soennitische moskee naar de sjiiitische moskee (CGVS Gehoorverslag, p. 14). De anderen waren daarbij niet, zoals eerder beweerd, op weg naar huis, maar ze waren samen iets gaan eten vóór ze naar de tweede moskee zouden gaan. Wanneer u vervolgens gevraagd werd waarom u en uw vriend H.A. niet met de anderen waren gaan eten, kon u zich dat vreemd genoeg niet meer herinneren en hield u zich opvallend op de vlakte: "Daar is geen reden voor. Ik had misschien geen honger" (CGVS Gehoorverslag, p. 14). Nochtans was het precies door deze speling van het lot, namelijk door het feit dat u zich op dat moment van de groep had afgescheiden, dat u kon worden aangevallen. Verder bent u weinig consistent over het feit of er nu al dan niet een andere soennitisch lid van de vereniging aanwezig was op 25 juli. Wanneer u eerst werd gevraagd of de vrienden bij de gebedsbijeenkomst soennitisch of sjiiitisch waren, antwoordde u: "Het merendeel was effectief sjiiitisch. Enkel ik en iemand anders van de groep waren soennitisch" (CGVS Gehoorverslag, p. 12). Wanneer u later werd gevraagd waarom precies u werd gevisieerd bij de aanval, haalde u aan dat u de enige soenniet uit de groep was (CGVS Gehoorverslag, p. 15). U voegde toe dat er nog een andere soennitische medewerker tot de vereniging behoorde, O., maar dat die er op 25 juli niet bij was. Wanneer u er dan werd aan herinnerd dat u eerder over een andere soennitische medewerker had gesproken die wel aanwezig was, antwoordde u bij wijze van verantwoording: "Die dag zelf. In het begin was ik gestresseerd. Ik zou het niet meer weten wie er was op 25 juli, O. of iemand anders". Vervolgens verklaarde u dan weer zich toch te herinneren dat O. die dag aanwezig was en voegde u toe dat hij samen met de anderen tussen de moskee-bezoeken in was gaan eten (CGVS Gehoorverslag, p. 15-16). Dat u niet met zekerheid kunt zeggen of er andere soennieten van de vereniging aanwezig waren die dag en hierover inconsistente verklaringen aflegt, terwijl uw geloofsstrekking volgens u de reden was waarom ze precies u hadden aangevallen, is toch bijzonder opvallend. Kortom, het gebrek aan precisie over deze verschillende aspecten van uw relaas, tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen grondig aan.

Verder dient te worden opgemerkt dat de weergave van het incident op 25 juli 2015 zoals genoteerd in het politieverslag dat u heeft neergelegd ter ondersteuning van uw asielaanvraag, op verschillende punten verschilt van de door u weergegeven feiten op de DVZ en het CGVS. Zo is het opvallend dat in het politieverslag allerminst vermeld wordt dat u samen was met een vriend op het moment dat u werd aangevallen (zie politieverslag en toegevoegde vertaling in de inventaris documenten). Dat zijn aanwezigheid niet in het verslag is opgenomen terwijl het om een getuige gaat die ten minste een deel van de belaging van dichtbij heeft meegemaakt, is op zijn minst merkwaardig. Verder is er in het politieverslag ook sprake van het feit dat de onderzoeksrechtbank van Al Kadhimiya u op 25 juli 2015 's morgens had doorverwezen naar de politie, hetgeen niet overeenkomt met uw verklaringen, aangezien u de aanval door de onbekenden pas na de middag van 25 juli situeerde (CGVS Gehoorverslag, p. 13). Wanneer u op het CGVS verduidelijking werd gevraagd over dit verschil in tijdstip, antwoordde u: "Ik weet niet hoe dat komt. De gebeurtenis vond plaats na de middag" (CGVS Gehoorverslag, p. 16). Het is in elk geval opvallend dat een dergelijke fout met betrekking tot een algemene tijdsaanduiding in het rapport van de politie is geslopen. Bovendien staat in het politieverslag vermeld dat de personen die u benaderden u een gerechtelijk bevel tot arrestatie voorlegden, terwijl u op de DVZ en op het CGVS aanhaalde dat ze alleen maar naar uw identiteitspapieren hadden gevraagd met de mededeling dat u leek op een gevraagd persoon (DVZ Vragenlijst 3.5 en CGVS Gehoorverslag, p. 14). Wanneer u erop werd gewezen dat in het onderzoeksrapport sprake was van een aanhoudingsbevel, antwoordde u dat hier nooit sprake van was en dat men u bij de politie dan verkeerd had begrepen (CGVS Gehoorverslag, p. 14). Het blijft echter om een opvallend verschil te gaan dat in combinatie met de andere twee vermelde anomalieën niet alleen een verdere schaduw werpt op de betrouwbaarheid van uw verklaringen, maar ook de waarachtigheid van het door u voorgelegde politieverslag, en bijgevolg ook van het bijhorend medisch attest, minder overtuigend maakt. In dit verband dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd, waardoor de bewijswaarde van dergelijke stukken uiterst gering is. Wat er ook van zij, men moet besluiten dat de verschillen tussen uw weergave van de feiten op de DVZ en

het CGVS enerzijds, en de informatie van het politieverlag anderzijds, de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondergraaft.

Bovendien kan men niet anders dan vaststellen dat afgaande op uw beschrijving één en ander bijzonder vreemd is verlopen op 25 juli. Zo gaf u aan dat u vlak voor u bewusteloos werd uw vriend H.A. nog had zien weglopen, maar dat u daarna niets meer over hem heeft gehoord. Gevraagd of u nadien nog aan uw vriend H.A. had gevraagd wat hij nadat hij was weggelopen heeft gedaan, antwoordde u dat u (nadien) met niemand van de groep meer hebt gesproken (CGVS Gehoorverslag, p. 14). Dat u uw vriend H.A., die klaarblijkelijk aan uw belagers kon ontkomen, niet meer hebt gecontacteerd na dit incident en niet meer hebt geïnformeerd naar wat hij vervolgens heeft gedaan en bijgevolg ook hoe het hem verder is vergaan, is gelet op de door u omschreven omstandigheden uiterst merkwaardig. Sommige groepsleden hebben vervolgens nog wel naar u geïnformeerd bij uw broer, maar u heeft verder ook niemand van hen gezien in de dagen dat u nog in Irak verbleef, namelijk van 25 juli tot, volgens uw verklaringen, 29 juli (CGVS Gehoorverslag, p. 15). Dat geen enkel lid van een vereniging die solidariteit hoog in het vaandel draagt zou hebben geprobeerd u te zien na afloop van dit incident – dat zich bovendien had voorgedaan in het kader van één van de acties van de vereniging – is eveneens allesbehalve overtuigend. Wanneer dan gevraagd werd of u dan zelf geen contact kon zoeken met uw vrienden van de vereniging, haalde u eerst aan dat u bang was en vervolgens dat u hen later niet meer kon bereiken (CGVS Gehoorverslag, p. 14 en p. 15). Wanneer gevraagd wordt of u dan geen contact met hen opnam via Facebook, haalde u aan dat u vanaf het voorval op 25 juli tot uw aankomst in Turkije geen tijd meer had gehad om Facebook te openen (CGVS Gehoorverslag, p. 15). Het is echter zo dat u op uw Facebookprofiel (dat samen met u werd bekeken tijdens het interview op het CGVS en dat u als het uwe herkende, zie CGVS Gehoorverslag, p. 4 en p. 16) nog incheckte op een plaats in Bagdad op 31 juli samen met vier vrienden, waardoor het er alle schijn van heeft dat u nog wel degelijk uw Facebookprofiel kon raadplegen en gebruiken voor uw vertrek naar Turkije, in tegenstelling tot wat u zelf beweerde, namelijk: “Van de 25ste tot ik in Turkije was heb ik geen tijd gehad om Facebook te openen” (zie de afdruk van uw Facebook-check-in op 31 juli die is toegevoegd aan uw administratief dossier en CGVS Gehoorverslag, p. 15). Wat er ook van zij, dat er geen enkel contact was tussen u en de andere leden van de vereniging in deze cruciale dagen na de aanval, is weinig realistisch en werpt een verdere schaduw op uw relaas.

Het pas vermelde feit dat u op 31 juli op Facebook nog aangaf dat u in Bagdad was, is nog in andere opzichten veelzeggend. U becommentarieerde bij deze check-in dat u samen was met vrienden (wiens Facebooknamen eveneens vermeld worden in de post), en u heeft deze check-in bovendien voorzien van een icoontje met bierglazen en van het commentaar dat jullie waterpijp waren aan het roken (zie de afdruk die is toegevoegd aan uw administratief dossier). Deze check-in met 31 juli als datum trekt in de eerste plaats verder de aandacht omdat u op de DVZ en op het CGVS verklaard had dat u Irak al op 29 juli had verlaten (Verklaring DVZ, nr. 31 en CGVS Gehoorverslag, p. 10, p. 15 en p. 17). Bij het overlopen van uw reisweg op het CGVS verklaarde u overigens ook expliciet dat u zeker was over uw vertrekdatum: “Op de 29ste van de zevende maand ben ik vertrokken uit Irak. Ik heb al verschillende keren herhaald, ook tijdens het eerste interview, dat ik data niet met zekerheid kon zeggen. Ik gaf altijd een schatting. Maar ik weet dat ik de 29ste ben vertrokken.” (CGVS Gehoorverslag, p. 17). Deze vertrekdatum kan echter niet in overeenstemming gebracht worden met de check-in op Facebook, waardoor de betrouwbaarheid van uw weergave van de gebeurtenissen verder op de helling komt te staan. Verder is het hoe dan ook bijzonder merkwaardig dat u nèt in de periode waarin u uit vrees voor uw leven uw land wilde ontvluchten, u zich schijnbaar met vrienden in het openbaar begaf en dat ook nog eens kenbaar maakte via Facebook. Wanneer u hierover om een verklaring werd gevraagd, antwoordde u: “Ik kan mij niet herinneren of ik dat gedaan heb. Als ik dat gedaan heb is dat misschien een teken dat ik nog ergens zat om te bevestigen naar mijn vrienden en familie toe. Dat was niet voor familie en vrienden; mijn familie wist dat ik vertrokken was. De dag van check-in was in België. Gedurende mijn reis heb ik nergens ingecheckt, ik wilde niet dat iemand wist waar ik was” (CGVS Gehoorverslag, p. 17). Deze toelichting is allesbehalve verhelderend, bevat verschillende contradicties en verschaft derhalve geen afdoende verklaring voor het feit dat u die dag via Facebook nog incheckte in Bagdad. Deze Facebook-post en uw reacties hierover doen verder afbreuk aan uw bewering dat u in de nadagen van 25 juli vreesde voor uw leven en ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Als gevolg van het geheel van bovenstaande vaststellingen kan niet langer geloof gehecht worden aan het feit dat u daadwerkelijk werd overvallen door onbekenden op 25 juli 2015.

Wat verder uw engagement in de vereniging betreft, los van de reeds eerder besproken vervolgingsfeiten, moeten eveneens een aantal kanttekeningen gemaakt worden.

Zo blijken er geenszins elementen voorhanden die uw bewering kunnen staven dat u werkelijk tot de drie stichters van de vereniging zou behoren. Op de Facebookpagina van de vereniging, waarover u bevestigde dat het de correcte pagina was, wordt naar H. verwezen, maar wordt u geenszins vermeld

als organisator (zie informatie toegevoegd aan administratieve dossier). In dit opzicht is het ook tekenend dat u ook zelf aangaf tijdens uw interview op het CGVS dat op de Facebookpagina uitsluitend H. en M. werden opgegeven, naar eigen zeggen omdat u zelf niet zo betrokken was bij het internetgebeuren (CGVS Gehoorverslag, p. 9). In een interview voor het televisiekanaal Al Sharqya, waarvan een opname kan bekeken worden op Youtube kan beluisterd worden en waarvan de transcriptie is toegevoegd aan uw dossier, legt stichter H. uit dat hijzelf en ingenieur M. de vereniging hebben opgericht, maar er wordt geenszins verwezen naar u als derde stichter. H. verwijst enkel naar een grote groep vrijwilligers. De informatie die u kunt geven over de interne organisatie en de foto's en filmpjes die u neerlegt en waarop u als operationele medewerker herkenbaar bent, tonen aan dat u actief bijdroeg tot de organisatie van de activiteiten maar hieruit blijkt niet dat u ook de mede-stichter was of dat u op die manier zou zijn gepercipieerd. Uw verklaring dat u één van de grondleggers van de vereniging en mee de drijvende kracht erachter bent is dan ook niet meer dan een blote bewering.

Aangezien u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u werkelijk één van de stichters van de vereniging bent, kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u gerelateerde feiten die hier onlosmakelijke mee verbonden zijn. Zo kan geen geloof gehecht worden aan het feit dat u, net als de twee andere medeoprichters, op 19 juli telefonisch werd bedreigd door onbekenden vanwege jullie rol bij de vereniging, waarbij jullie werd bevolen te stoppen met jullie activiteiten (CGVS Gehoorverslag, p. 7, 12). Gelet op voorgaande kan er ten slotte evenmin geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die hieruit voortvloeien, namelijk dat onbekenden jullie ouderlijk huis binnenvielen en uw vader sloegen (CGVS Gehoorverslag, p. 3, 16).

Verder wordt de ongeloofwaardigheid van het dreigtelefoontje overigens versterkt door een aantal elementen. Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat het opvallend is dat u de bedreiging volledig onvermeld liet wanneer u op de DVZ gevraagd werd om alle feiten te melden die tot uw vlucht hebben geleid. Het is vreemd dat u op dat moment naliet een dergelijke expliciete en persoonlijke bedreiging te vermelden, te meer aangezien u op de DVZ nog de kans werd geboden hier zaken aan toe te voegen, hetgeen u naliet te doen (DVZ Vragenlijst, 3.5, 3.7). Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag van u worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die deel uitmaken van de kern van de reden van uw vertrek of vlucht uit uw land van herkomst. Deze omissie betekent een verdere bevestiging van de ongeloofwaardigheid ervan.

Verder is wat in de nasleep van deze telefonische bedreigingen gebeurde, opmerkelijk. Jullie gingen alle drie aangifte doen bij verschillende politiebureaus, maar telkens weigerde men jullie klacht te registreren wegens een gebrek aan bewijsmateriaal (CGVS Gehoorverslag, p. 13). Nochtans kan men stellen dat het volgens algemeen gangbare politionele praktijken gebruikelijk is dat bewijsmateriaal wordt verzameld na de registratie van de klachten, en men kan dan ook niet anders dan vaststellen dat het erg toevallig is dat men in drie bureaus telkens om precies deze reden weigerde jullie melding te registreren. Kortom het door u beschreven verloop van de dreigtelefoontjes en wat er op volgde vertoont merkwaardigheden die een verdere bevestiging van de ongeloofwaardigheid inhouden.

Los van bovenstaande is het hoe dan ook duidelijk dat de vereniging zijn activiteiten na uw vertrek heeft kunnen verderzetten en dat dezelfde leden, H. in het bijzonder, klaarblijkelijk niet dermate gehinderd wordt dat het de verdere uitbouw van de vereniging belet. Zo blijkt uit de Facebookpagina van de vereniging dat er in de zomer van 2016 nog een kleurenfestival plaatsvond, waarvan ook foto's werden gepubliceerd op de Facebookpagina van de vereniging (zie afdruk van de Facebookpagina in uw administratieve dossier). Het feit dat de vereniging openlijk kan blijven publiceren over de eigen activiteiten en die ook kan blijven verderzetten, relativeert nog verder de door u beweerde vrees in dit verband.

Uit bovenstaande moet geconcludeerd worden dat u er niet in bent geslaagd te overtuigen dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Een aantal documenten (uw identiteitskaart, de woonstkaart van uw vader, uw nationaliteitsbewijs, een fotokopie van de voedselrantsoenkaart van uw gezin) staven de identiteit van u en uw gezin, maar die stond niet ter discussie.

De fotokopie van de toestemming voor het kleurenfestival in augustus 2015 bevestigt dat het event werd georganiseerd maar zegt niets over de aard van uw rol daarin.

In verband met de overige door u neergelegde documenten ter ondersteuning van uw beweerde problemen, namelijk de documenten van de politie en de rechtbank die werden opgesteld na de inval in uw ouderlijke huis, moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op het feit dat uw verklaringen, zoals hierboven werd beargumenteerd, ongeloofwaardig werden bevonden, kunnen deze documenten nog weinig

ondersteuning bieden. Zij verder benadrukt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd, waardoor de bewijswaarde van deze stukken uiterst gering is.

De foto waarop te zien is dat u gewond bent, zegt hoe dan ook niets over het tijdstip of de omstandigheden waarin u gewond bent geraakt. Ook dit stuk kan bijgevolg niet als objectief bewijs van de door u beweerde problemen worden aanzien.

Uit de overige door u neergelegde medische documenten uit Irak en België blijkt ten slotte dat u al vanop jonge leeftijd aan epilepsieaanvallen lijdt die ook optreden bij stress. Zij vormen verder echter geen bewijs van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te

evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. v. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijk uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakse burgers zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

In het opschrift van zijn verzoekschrift "tot nietigverklaring" vermeldt verzoeker dat het beroep is gericht tegen de "uitsluiting" van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verder stelt verzoeker dat de bestreden beslissing hem ook uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad merkt op dat hij een hervormingsbevoegdheid heeft in voorliggend beroep overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet en dat hij eerst zal onderzoeken of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen. Bovendien betreft de bestreden beslissing geen beslissing tot "uitsluiting" van een internationale beschermingsstatus, maar wel een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- Artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet
- Artikel 1, (A), 2 van het vluchtelingenverdrag
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Wat de vluchtelingenstatus betreft, meent verzoeker dat hij een spontane, precieze en coherente uitleg heeft gegeven, die als geloofwaardig kan worden beschouwd. Hij verwijst naar het arrest nr. 42 022 van de Raad van 20 april 2011 dat stelt dat een kort, precies en geloofwaardig asielrelaas kan volstaan om de feiten vast te stellen. Verzoeker beweert dat dit *“manifest het geval is ter zake”* en dat hij *“manifest heeft meegewerkt”* met het leveren van bewijs. Hij stelt dat de bewijslast die rust op kandidaat vluchtelingen redelijk dient te zijn en dat desgevallend het voordeel van de twijfel moet toegekend worden. Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat zijn relaas tegenstrijdigheden, incoherenties en onduidelijkheden bevat, voert verzoeker aan dat het evident is dat de aanwezigheid van een tolk onvermijdbaar misverstanden veroorzaakt, en dat het moeten terugkomen op bepaalde precieze elementen in zijn hoofd veel stress heeft veroorzaakt. Hij benadrukt dat hij de bewijselementen heeft neergelegd die zijn vrees voor vervolging bevestigen, en dat de bestreden beslissing niet passend werd gemotiveerd. Hij meent aldus dat geen rekening werd gehouden met zijn werkelijke toestand, die hij spontaan heeft uitgelegd. Verzoeker licht hierbij toe als volgt:

“DAT de verzoeker meent dat de tegenpartij zich hoofdzakelijk geconcentreerd heeft op de feiten van 25.07.2016.

DAT geen enkele objectieve analyse gebeurde met betrekking me de deelname aan de vereniging die tot doel heeft om Soennieten en Sjiieten bij elkaar te brengen.

DAT de tegenpartij alleen meent dat geen enkel element van het dossier bewijst dat hij wel degelijk deel heeft uitgemaakt van deze vereniging.

DAT de verzoeker geruime tijd uitleg heeft gegeven over zijn toestand, zijn vorming, zijn voornaamste doel en de verschillende opdrachten van de vereniging.

AANGEZIEN het feit dat de naam van de verzoeker niet vermeld stond op de facebookpagina van de vereniging is geen pertinent element.

DAT de verzoeker uitgelegd heeft tijdens zijn verhoor dat het hoofdzakelijk zijn vrienden zijn die de internetsite verzorgen en de contacten met het publiek.

DAT de verzoeker vele elementen heeft neergelegd die zijn deelname attesteren aan de verschillende manifestaties van de vereniging.

DAT de verzoeker eveneens de vele elementen heeft neergelegd die dit feit bewijzen.

DAT de verzoeker foto's van facebook heeft neergelegd die aantonen dat hij wel degelijk lid was van de vereniging.

DAT met betrekking tot de agressie van 25 juli 2016, de verzoeker op duidelijke spontane en oprechte wijze heeft aangetoond wat hem is overkomen en dat het volledig geloofwaardig is om te geloven dat hij IRAK verlaten heeft uit vrees voor vervolgingen in de zin van de Conventie van GENEVE.

DAT het past om eraan te herinneren dat de bewijslast die rust op de schouders van de kandidaat vluchteling redelijk dient te zijn.

DAT het HvJeu zegt in een arrest N.N. § 66 :

« (...) dat de betrokken Lidstaat actief (...) meewerkt met de aanvrager om het verzamelen toe te laten van alle elementen die van aard zijn om zijn aanvraag te staven »

DAT de aangevochten beslissing de documenten verwerpt die werden voorgelegd door de verzoeker uit reden dat de Iraakse documenten valse documenten zouden zijn en dat niet de minste bewijskracht kan worden gegeven aan deze documenten.

DAT de verzoeker meent dat de aangevochten beslissing de artikelen 2 en 3 overtreedt van de wet van 29.07.1991 evenals het artikel 62 van de wet van 15.12.1980

DAT het toekomt aan de tegenpartij om de redenen uit te leggen die toelaten om te overwegen dat de documenten die werden voorgelegd door de heer ABDUL ATEEF valse documenten zouden zijn

DAT de aangevochten beslissing niet objectief is.

DAT de verzoeker vele stukken in origineel heeft voorgelegd, de tegenpartij kan niet zonder enige geldige uitleg de inspanningen van tafel vegen, die werden gedaan door de verzoeker om het geheel van deze documenten te verzamelen.

DAT bij arrest van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, het Europese Hof van de Rechten van de Mens meent :

« En l'espèce qui a consisté tant pour le CGRA que le CCE a écarté des documents, qui étaient au cœur de la demande de protection, en les jugeant non probant, sans vérifier préalablement leur authenticité, alors qu'il était aisé de le faire auprès du HCR, ne peut être considérée comme examen attentif et attendu des Autorités nationales au sens de l'article 13 de la Convention et ne procède pas d'une protection effective contre tout traitement de l'article 3 de la Convention »

(voir notamment CourEDH, 18.04.2013, MO.MC. France ; Cour.EDH, 19.09.2013, RJC BOIS FRANCE.coureur.DH, 05.09.2013 ; I.C. SUEDE).

AANGEZIEN de verzoeker meerdere documenten heeft neergelegd die de psychologische toestand van de verzoeker bewijzen ten gevolge van de behandelingen die hij ondergaan heeft in IRAK.

DAT de verzoeker een medische rapport heeft neergelegd.

DAT de verzoeker werd geslagen en dat een klacht werd neergelegd en eveneens een medisch verslag.

Dat de Sjiitische milities en hoofdzakelijk Asa'ib Ahl Al Haq verantwoordelijk zijn en voornamelijk te BAGDAD voor de verplaatsing van meerdere Soenitische personen die aan de basis liggen van vele kidnappings en eveneens illegale arrestaties.

Dat een rapport HUMAN RIGHT WATCH van 2015 de veiligheidstoestand in BAGDAD heeft bevestigd en de verantwoordelijkheid van sjiitische milities in de verplaatsing en de kidnapping van soenitische personen heeft bewezen;

Dat de tegenpartij de identiteit en de Arabische en Soenitische etnische oorsprong van de verzoeker niet in vraag stelt.

Dat meerdere personen van Soenitische oorsprong alle dagen uitgemoord worden in IRAK door de Sjiitische milities

Dat deze toestand gekend is door de tegenpartij."

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus citeert verzoeker uit het reisadvies beschikbaar op de website van de FOD Buitenlandse Zaken, dat onder meer stelt dat *"de veiligheidssituatie in Irak is en blijft onzeker en uiterst gevaarlijk voor alle reizigers"*.

3.1.2. In een aanvullende nota van 28 februari 2017 voegt de Commissaris-generaal COI Focus *"Irak – De actuele veiligheidssituatie in Bagdad"* van Cedoca van 6 februari 2017 toe.

3.1.3. Ter zitting legt verzoeker met een aanvullende nota volgende stukken neer:

- een medisch attest van de broer van verzoeker n.a.v. een incident in oktober 2016 (stuk 1)
- bevestiging van verklaring voor verder gerechtelijk onderzoek n.a.v. een incident in oktober 2016 (stuk 2)
- verklaring onderzoek dossier overmaken n.a.v. een incident in oktober 2016 (stuk 3)
- document eerste verhoor van de broer van verzoeker n.a.v. een incident in oktober 2016 (stuk 4)
- foto's van de broer van verzoeker n.a.v. een incident in oktober 2016 (stuk 5)

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

3.3. Waar verzoeker opmerkt dat de aanwezigheid van een tolk *“noodzakelijkerwijze misverstaan met zich mee brengt”*, dient vastgesteld te worden dat noch verzoeker tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken noch verzoeker of zijn advocaat tijdens zijn gehoor bij de Commissaris-generaal enige opmerking maakten betreffende vertaal- of andere communicatieproblemen met de aanwezig tolk (DVZ-verklaring, stuk 11, p. 2; CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 2 en 18). Het louter *post factum* in onderhavig verzoekschrift opwerpen van dergelijke problemen is dan ook laattijdig en kan niet worden aanvaard. Verder dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij de Commissaris-generaal gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst.

Met betrekking tot de aanval op verzoeker op 25 juli 2015, volhardt deze dat zijn relaas hieromtrent geloofwaardig is, maar gaat voorbij aan de concrete motieven die de beslissing onderbouwen waarom er geen geloof gehecht kan worden aan de feiten zoals voorgehouden door verzoeker. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat (1) verzoekers opeenvolgende verklaringen over het incident meerdere ongerijmdheden en vaagheden bevatten, (2) dat het politieverslag neergelegd door verzoeker ter ondersteuning van zijn asielaanvraag (administratief dossier, stuk 9, nr. 4-5) op verscheidene punten verschilt van de feiten zoals weergegeven door verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken en bij de Commissaris-generaal, (3) dat het onrealistisch is dat verzoeker geen enkel contact meer heeft gehad met de andere leden van zijn vereniging daags na het incident en (4) dat het feit dat verzoeker op 31 juli 2015 op Facebook aangaf zich in Bagdad te bevinden, terwijl hij volgens zijn verklaringen reeds 29 juli 2015 Irak had verlaten, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Gezien de motieven niet dienstig worden weerlegd, blijven deze onverminderd gehandhaafd. De Commissaris-generaal oordeelde terecht dat:

“Vooreerst bevatten uw opeenvolgende verklaringen over het incident op 25 juli ongerijmdheden en vaagheden. Zo vertelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u was aangevallen toen u terugkeerde van een activiteit en in het gezelschap was van uw vriend H.A. (DVZ Vragenlijst 3.5). Bij het overlopen van de documenten op het CGVS, herhaalde u dat u op terugweg was van de activiteit en voegde u toe dat iedereen naar huis ging: “Toen iedereen naar huis ging, waren ik en een paar maten, wij bevonden ons buiten de moskee” (CGVS Gehoorverslag, p. 6). Wanneer u dan later in uw interview hierover in detail werd bevraagd, haalde u aan dat het incident zich in werkelijkheid had voorgedaan toen u op weg was van de soennitische moskee naar de sjiiitische moskee (CGVS Gehoorverslag, p. 14). De anderen waren daarbij niet, zoals eerder beweerd, op weg naar huis, maar ze waren samen iets gaan eten vóór ze naar de tweede moskee zouden gaan. Wanneer u vervolgens gevraagd werd waarom u en uw vriend H.A. niet met de anderen waren gaan eten, kon u zich dat vreemd genoeg niet meer herinneren en hield u zich opvallend op de vlakte: “Daar is geen reden voor. Ik had misschien geen honger” (CGVS Gehoorverslag, p. 14). Nochtans was het precies door deze speling van het lot, namelijk door het feit dat u zich op dat moment van de groep had afgescheiden, dat u kon worden aangevallen. Verder bent u weinig consistent over het feit of er nu al dan niet een andere soennitisch lid van de vereniging aanwezig was op 25 juli. Wanneer u eerst werd gevraagd of de vrienden bij de gebedsbijeenkomst soennitisch of sjiiitisch waren, antwoordde u: “Het merendeel was effectief sjiiitisch. Enkel ik en iemand anders van de groep waren soennitisch” (CGVS Gehoorverslag, p. 12). Wanneer u later werd gevraagd waarom precies u werd gevisieerd bij de aanval, haalde u aan dat u de enige soenniet uit de groep was (CGVS Gehoorverslag, p. 15). U voegde toe dat er nog een andere soennitische medewerker tot de vereniging behoorde, O., maar dat die er op 25 juli niet bij was. Wanneer u er dan werd aan herinnerd dat u eerder over een andere soennitische medewerker had gesproken die wel aanwezig was, antwoordde u bij wijze van verantwoording: “Die dag zelf. In het begin was ik gestresseerd. Ik zou het niet meer weten wie er was op 25 juli, O. of iemand anders”. Vervolgens verklaarde u dan weer zich toch te herinneren dat O. die dag aanwezig was en voegde u toe dat hij samen met de anderen tussen de moskee-bezoeken in was gaan eten (CGVS Gehoorverslag, p. 15-16). Dat u niet met zekerheid kunt zeggen of er andere soennieten van de vereniging aanwezig waren die dag en hierover inconsistente verklaringen aflegt, terwijl uw geloofsstrekking volgens u de reden was waarom ze precies u hadden aangevallen, is toch bijzonder opvallend. Kortom, het gebrek aan precisie over deze verschillende aspecten van uw relaas, tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen grondig aan.

Verder dient te worden opgemerkt dat de weergave van het incident op 25 juli 2015 zoals genoteerd in het politieverslag dat u heeft neergelegd ter ondersteuning van uw asielaanvraag, op verschillende punten verschilt van de door u weergegeven feiten op de DVZ en het CGVS.

Zo is het opvallend dat in het politieverlag allerminst vermeld wordt dat u samen was met een vriend op het moment dat u werd aangevallen (zie politieverlag en toegevoegde vertaling in de inventaris documenten). Dat zijn aanwezigheid niet in het verslag is opgenomen terwijl het om een getuige gaat die ten minste een deel van de belaging van dichtbij heeft meegemaakt, is op zijn minst merkwaardig. Verder is er in het politieverlag ook sprake van het feit dat de onderzoeksrechtbank van Al Kadhimiya u op 25 juli 2015 's morgens had doorverwezen naar de politie, hetgeen niet overeenkomt met uw verklaringen, aangezien u de aanval door de onbekenden pas na de middag van 25 juli situeerde (CGVS Gehoorverslag, p. 13). Wanneer u op het CGVS verduidelijking werd gevraagd over dit verschil in tijdstip, antwoordde u: "Ik weet niet hoe dat komt. De gebeurtenis vond plaats na de middag" (CGVS Gehoorverslag, p. 16). Het is in elk geval opvallend dat een dergelijke fout met betrekking tot een algemene tijdsaanduiding in het rapport van de politie is geslopen. Bovendien staat in het politieverlag vermeld dat de personen die u benaderden u een gerechtelijk bevel tot arrestatie voorlegden, terwijl u op de DVZ en op het CGVS aanhaalde dat ze alleen maar naar uw identiteitspapieren hadden gevraagd met de mededeling dat u leek op een gevraagd persoon (DVZ Vragenlijst 3.5 en CGVS Gehoorverslag, p. 14). Wanneer u erop werd gewezen dat in het onderzoeksrapport sprake was van een aanhoudingsbevel, antwoordde u dat hier nooit sprake van was en dat men u bij de politie dan verkeerd had begrepen (CGVS Gehoorverslag, p. 14). Het blijft echter om een opvallend verschil te gaan dat in combinatie met de andere twee vermelde anomalieën niet alleen een verdere schaduw werpt op de betrouwbaarheid van uw verklaringen, maar ook de waarachtigheid van het door u voorgelegde politieverlag, en bijgevolg ook van het bijhorend medisch attest, minder overtuigend maakt. In dit verband dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd, waardoor de bewijswaarde van dergelijke stukken uiterst gering is. Wat er ook van zij, men moet besluiten dat de verschillen tussen uw weergave van de feiten op de DVZ en het CGVS enerzijds, en de informatie van het politieverlag anderzijds, de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondergraaft.

Bovendien kan men niet anders dan vaststellen dat afgaande op uw beschrijving één en ander bijzonder vreemd is verlopen op 25 juli. Zo gaf u aan dat u vlak voor u bewusteloos werd uw vriend H.A. nog had zien wegllopen, maar dat u daarna niets meer over hem heeft gehoord. Gevraagd of u nadien nog aan uw vriend H.A. had gevraagd wat hij nadat hij was weggelopen heeft gedaan, antwoordde u dat u (nadien) met niemand van de groep meer hebt gesproken (CGVS Gehoorverslag, p. 14). Dat u uw vriend H.A., die klaarblijkelijk aan uw belagers kon ontkomen, niet meer hebt gecontacteerd na dit incident en niet meer hebt geïnformeerd naar wat hij vervolgens heeft gedaan en bijgevolg ook hoe het hem verder is vergaan, is gelet op de door u omschreven omstandigheden uiterst merkwaardig. Sommige groepsleden hebben vervolgens nog wel naar u geïnformeerd bij uw broer, maar u heeft verder ook niemand van hen gezien in de dagen dat u nog in Irak verbleef, namelijk van 25 juli tot, volgens uw verklaringen, 29 juli (CGVS Gehoorverslag, p. 15). Dat geen enkel lid van een vereniging die solidariteit hoog in het vaandel draagt zou hebben geprobeerd u te zien na afloop van dit incident – dat zich bovendien had voorgedaan in het kader van één van de acties van de vereniging – is eveneens allesbehalve overtuigend. Wanneer dan gevraagd werd of u dan zelf geen contact kon zoeken met uw vrienden van de vereniging, haalde u eerst aan dat u bang was en vervolgens dat u hen later niet meer kon bereiken (CGVS Gehoorverslag, p. 14 en p. 15). Wanneer gevraagd wordt of u dan geen contact met hen opnam via Facebook, haalde u aan dat u vanaf het voorval op 25 juli tot uw aankomst in Turkije geen tijd meer had gehad om Facebook te openen (CGVS Gehoorverslag, p. 15). Het is echter zo dat u op uw Facebookprofiel (dat samen met u werd bekeken tijdens het interview op het CGVS en dat u als het uwe herkende, zie CGVS Gehoorverslag, p. 4 en p. 16) nog incheckte op een plaats in Bagdad op 31 juli samen met vier vrienden, waardoor het er alle schijn van heeft dat u nog wel degelijk uw Facebookprofiel kon raadplegen en gebruiken voor uw vertrek naar Turkije, in tegenstelling tot wat u zelf beweerde, namelijk: "Van de 25ste tot ik in Turkije was heb ik geen tijd gehad om Facebook te openen" (zie de afdruk van uw Facebook-check-in op 31 juli die is toegevoegd aan uw administratief dossier en CGVS Gehoorverslag, p. 15). Wat er ook van zij, dat er geen enkel contact was tussen u en de andere leden van de vereniging in deze cruciale dagen na de aanval, is weinig realistisch en werpt een verdere schaduw op uw relaas.

Het pas vermelde feit dat u op 31 juli op Facebook nog aangaf dat u in Bagdad was, is nog in andere opzichten veelzeggend. U becommentarieerde bij deze check-in dat u samen was met vrienden (wiens Facebooknamen eveneens vermeld worden in de post), en u heeft deze check-in bovendien voorzien van een icoontje met bierglazen en van het commentaar dat jullie waterpijp waren aan het roken (zie de afdruk die is toegevoegd aan uw administratief dossier). Deze check-in met 31 juli als datum trekt in de eerste plaats verder de aandacht omdat u op de DVZ en op het CGVS verklaard had dat u Irak al op 29 juli had verlaten (Verklaring DVZ, nr. 31 en CGVS Gehoorverslag, p. 10, p. 15 en p. 17). Bij het overlopen van uw reisweg op het CGVS verklaarde u overigens ook expliciet dat u zeker was over uw

vertrekdatum: "Op de 29ste van de zevende maand ben ik vertrokken uit Irak. Ik heb al verschillende keren herhaald, ook tijdens het eerste interview, dat ik data niet met zekerheid kon zeggen. Ik gaf altijd een schatting. Maar ik weet dat ik de 29ste ben vertrokken." (CGVS Gehoorverslag, p. 17). Deze vertrekdatum kan echter niet in overeenstemming gebracht worden met de check-in op Facebook, waardoor de betrouwbaarheid van uw weergave van de gebeurtenissen verder op de helling komt te staan. Verder is het hoe dan ook bijzonder merkwaardig dat u *nét* in de periode waarin u uit vrees voor uw leven uw land wilde ontvluchten, u zich schijnbaar met vrienden in het openbaar begaf en dat ook nog eens kenbaar maakte via Facebook. Wanneer u hierover om een verklaring werd gevraagd, antwoordde u: "Ik kan mij niet herinneren of ik dat gedaan heb. Als ik dat gedaan heb is dat misschien een teken dat ik nog ergens zat om te bevestigen naar mijn vrienden en familie toe. Dat was niet voor familie en vrienden; mijn familie wist dat ik vertrokken was. De dag van check-in was in België. Gedurende mijn reis heb ik nergens ingecheckt, ik wilde niet dat iemand wist waar ik was" (CGVS Gehoorverslag, p. 17). Deze toelichting is allesbehalve verhelderend, bevat verschillende contradicties en verschaft derhalve geen afdoende verklaring voor het feit dat u die dag via Facebook nog incheckte in Bagdad. Deze Facebook-post en uw reacties hierover doen verder afbreuk aan uw bewering dat u in de nadagen van 25 juli vreesde voor uw leven en ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Als gevolg van het geheel van bovenstaande vaststellingen kan niet langer geloof gehecht worden aan het feit dat u daadwerkelijk werd overvallen door onbekenden op 25 juli 2015. Als gevolg van het geheel van bovenstaande vaststellingen kan niet langer geloof gehecht worden aan het feit dat u daadwerkelijk werd overvallen door onbekenden op 25 juli 2015." Deze motieven zijn pertinent, terecht en vinden steun in het administratief dossier.

Verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal van mening is dat hij geen elementen aanbrengt die zijn deelname aan de vereniging ter zake kunnen bewijzen. Dienaangaande stelt de Raad vast dat verzoekers lidmaatschap, alsook zijn medewerking als vrijwilliger aan de activiteiten van de vereniging, niet worden betwist, enkel de vermeende bewering van verzoeker dat hij één van de oprichters zou zijn van de vereniging. De bestreden beslissing stelt hieromtrent terecht vast dat:

"Zo blijken er geenszins elementen voorhanden die uw bewering kunnen staven dat u werkelijk tot de drie stichters van de vereniging zou behoren. Op de Facebookpagina van de vereniging, waarover u bevestigde dat het de correcte pagina was, wordt naar H. verwezen, maar wordt u geenszins vermeld als organisator (zie informatie toegevoegd aan administratieve dossier). In dit opzicht is het ook tekenend dat u ook zelf aangaf tijdens uw interview op het CGVS dat op de Facebookpagina uitsluitend H. en M. werden opgegeven, naar eigen zeggen omdat u zelf niet zo betrokken was bij het internetgebeuren (CGVS Gehoorverslag, p. 9). In een interview voor het televisiekanaal Al Sharqya, waarvan een opname kan bekeken worden op Youtube en waarvan de transcriptie is toegevoegd aan uw dossier, legt stichter H. uit dat hijzelf en ingenieur M. de vereniging hebben opgericht, maar er wordt geenszins verwezen naar u als derde stichter. H. verwijst enkel naar een grote groep vrijwilligers. De informatie die u kunt geven over de interne organisatie en de foto's en filmpjes die u neerlegt en waarop u als operationele medewerker herkenbaar bent, tonen aan dat u actief bijdroeg tot de organisatie van de activiteiten, maar hieruit blijkt niet dat u ook de mede-stichter was of dat u op die manier zou zijn gepercipieerd. Uw verklaring dat u één van de grondleggers van de vereniging was en mee de drijvende kracht erachter bent is dan ook niet meer dan een blote bewering."

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen aan die deze vaststellingen kunnen ontkrachten. In het licht van voorgaande vaststellingen acht de Raad het ongeloofwaardig dat verzoeker medestichter was van de vereniging. Verzoeker werpt ter terechtzitting nog op dat hij zichzelf louter als medestichter beschouwde, maar kan hier niet mee verklaren waarom hij gevisieerd zou worden door anderen omwille van zijn activiteiten als medestichter. Aldus werd door de Commissaris-generaal terecht geoordeeld dat:

"Aangezien u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u werkelijk één van de stichters van de vereniging bent, kan ook geen geloof worden gehecht aan de door u gerelateerde feiten die hier onlosmakelijke mee verbonden zijn. Zo kan geen geloof gehecht worden aan het feit dat u, net als de twee andere medeoprichters, op 19 juli telefonisch werd bedreigd door onbekenden vanwege jullie rol bij de vereniging, waarbij jullie werd bevolen te stoppen met jullie activiteiten (CGVS Gehoorverslag, p. 7, 12). Gelet op voorgaande kan er ten slotte evenmin geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die hieruit voortvloeien, namelijk dat onbekenden jullie ouderlijk huis binnenvielen en uw vader sloegen (CGVS Gehoorverslag, p. 3, 16)."

De overige motieven van de bestreden beslissing, namelijk (1) het feit dat verzoeker de dreigtelefoons niet vermeldde tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, (2) de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over het verloop van de feiten na het ontvangen van de dreigtelefoons en (3)

het feit dat de vereniging na het vertrek van verzoeker zijn activiteiten verderzet en niet wordt gehinderd, waardoor verder afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, worden niet betwist door verzoeker en blijven onverminderd gehandhaafd. De Commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht dat:

“Verder wordt de ongeloofwaardigheid van het dreigtelefoontje overigens versterkt door een aantal elementen. Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat het opvallend is dat u de bedreiging volledig onvermeld liet wanneer u op de DVZ gevraagd werd om alle feiten te melden die tot uw vlucht hebben geleid. Het is vreemd dat u op dat moment naliet een dergelijke expliciete en persoonlijke bedreiging te vermelden, te meer aangezien u op de DVZ nog de kans werd geboden hier zaken aan toe te voegen, hetgeen u naliet te doen (DVZ Vragenlijst, 3.5, 3.7). Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag van u worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die deel uitmaken van de kern van de reden van uw vertrek of vlucht uit uw land van herkomst. Deze omissie betekent een verdere bevestiging van de ongeloofwaardigheid ervan.

Verder is wat in de nasleep van deze telefonische bedreigingen gebeurde, opmerkelijk. Jullie gingen alle drie aangifte doen bij verschillende politiebureaus, maar telkens weigerde men jullie klacht te registreren wegens een gebrek aan bewijsmateriaal (CGVS Gehoorverslag, p. 13). Nochtans kan men stellen dat het volgens algemeen gangbare politionele praktijken gebruikelijk is dat bewijsmateriaal wordt verzameld na de registratie van de klachten, en men kan dan ook niet anders dan vaststellen dat het erg toevallig is dat men in drie bureaus telkens om precies deze reden weigerde jullie melding te registreren. Kortom het door u beschreven verloop van de dreigtelefoontjes en wat er op volgde vertoont merkwaardigheden die een verdere bevestiging van de ongeloofwaardigheid inhouden.

Los van bovenstaande is het hoe dan ook duidelijk dat de vereniging zijn activiteiten na uw vertrek heeft kunnen verderzetten en dat dezelfde leden, H. in het bijzonder, klaarblijkelijk niet dermate gehinderd wordt dat het de verdere uitbouw van de vereniging belet. Zo blijkt uit de Facebookpagina van de vereniging dat er in de zomer van 2016 nog een kleurenfestival plaatsvond, waarvan ook foto's werden gepubliceerd op de Facebookpagina van de vereniging (zie afdruk van de Facebookpagina in uw administratieve dossier). Het feit dat de vereniging openlijk kan blijven publiceren over de eigen activiteiten en die ook kan blijven verderzetten, relateert nog verder de door u beweerde vrees in dit verband.”

Deze motieven zijn pertinent, terecht en vinden steun in het administratief dossier.

Verzoeker voert aan dat hij de nodige inspanningen heeft geleverd om originele documenten aan zijn dossier toe te voegen en dat de Commissaris-generaal de motiveringsplicht schendt indien hij geen redenen geeft om te besluiten tot de valsheid van de documenten. De Raad benadrukt echter dat hij net als de Commissaris-generaal een ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten. Een document, om bewijswaarde te hebben, dient in elk geval coherente en geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit in casu niet het geval. De Commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht dat:

“De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Een aantal documenten (uw identiteitskaart, de woonkaart van uw vader, uw nationaliteitsbewijs, een fotokopie van de voedselrantsoenkaart van uw gezin) staven de identiteit van u en uw gezin, maar die stond niet ter discussie.

De fotokopie van de toestemming voor het kleurenfestival in augustus 2015 bevestigt dat het event werd georganiseerd maar zegt niets over de aard van uw rol daarin.

In verband met de overige door u neergelegde documenten ter ondersteuning van uw beweerde problemen, namelijk de documenten van de politie en de rechtbank die werden opgesteld na de inval in uw ouderlijke huis, moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op het feit dat uw verklaringen, zoals hierboven werd beargumenteerd, ongeloofwaardig werden bevonden, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden. Zij verder benadrukt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd, waardoor de bewijswaarde van deze stukken uiterst gering is.

De foto waarop te zien is dat u gewond bent, zegt hoe dan ook niets over het tijdstip of de omstandigheden waarin u gewond bent geraakt. Ook dit stuk kan bijgevolg niet als objectief bewijs van de door u beweerde problemen worden aanzien.”

Deze motieven zijn pertinent, terecht en vinden steun in het administratief dossier.

Verzoeker voert ter zitting aan dat zijn broer in oktober 2016 aangevallen zou zijn in het kader van verzoekers voorgehouden problemen. De Raad merkt op dat de documenten kopieën zijn die door knip- en plakwerk gemakkelijk zelf kunnen worden gefabriceerd. In het licht van de algemene ongeloofwaardigheid van verzoekers asielsrelaas, kan aan de documenten over deze gebeurtenis evenmin geloof gehecht worden. Gelet op de ondersteunende werking van documenten en de relatieve bewijswaarde die wordt toegekend aan documenten uit Irak, kunnen de door verzoeker neergelegde documenten de geloofwaardigheid hieromtrent niet herstellen. Bovendien wijst de Raad erop dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofdte van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad. Bijgevolg is ook de door verzoeker aangehaalde algemene informatie niet voldoende om aannemelijk te maken dat hij zelf concrete problemen heeft, nu hij in gebreke blijft zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Bagdad toont niet aan dat verzoeker in Irak een gegronde vrees voor vervolging zou hebben.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 10, nr. 1-2) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie *"Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis"* van EASO van december 2014, nr. 1.8).

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat zich in Bagdad, hoewel de veiligheidssituatie er complex, problematisch en ernstig is, militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (*"IDP's"*) op te vangen en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geïsoleerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiiten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Dit wordt genoegzaam bevestigd in de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad."* van Cedoca van 6 februari 2017.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Waar verzoeker het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken citeert, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Irak reizen en niet slaat op Iraakse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (*cf.* RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP